

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การรับรู้เกี่ยวกับสิทธิคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 ในเขตตำบลหน้าเมือง อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) เพื่อศึกษาระดับการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 ในเขตตำบลหน้าเมือง อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา 2) เปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคน พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ คนพิการที่มาใช้บริการ ณ ศูนย์บริการคนพิการ สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จังหวัดฉะเชิงเทรา คนพิการจำนวน 703 คน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 255 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ตอน ส่วนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล เป็นคำถามทั่วไปเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ลักษณะความพิการ ผู้ดูแลคนพิการ ลักษณะคำถามเป็นแบบเลือกตอบ (Check-List) ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับการรับรู้ถึงสิทธิและการเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ 2550 จำนวน 12 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test หรือ F-test และการหาค่าแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ส่วนที่ 3 เป็นคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับข้อเสนอแนะอื่น ๆ สรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

สรุปผลการศึกษา

จากการศึกษาการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 ในเขตตำบลหน้าเมือง อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของคนพิการ ในเขตตำบลหน้าเมือง อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา จำแนกตามเพศ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 69.80 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุ 46 ปี - 60 ปี คิดเป็นร้อยละ 37.25 จำแนกตาม

ระดับการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาประถมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 49.80 จำแนกตามประเภทความพิการ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีประเภทความพิการทางการเคลื่อนไหว หรือร่างกาย คิดเป็นร้อยละ 57.25 จำแนกตามสาเหตุของความพิการ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีสาเหตุของความพิการจากอุบัติเหตุ คิดเป็นร้อยละ 43.53 จำแนกตามสาเหตุ ผู้ดูแลคนพิการ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีผู้ดูแลคนพิการคิดเป็นร้อยละ 91.37

ผลการวิเคราะห์ระดับการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 ในเขตตำบลหน้าเมือง อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.49 ($\bar{X} = 3.49$, S.D. = .27, ระดับมาก) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า 3 ลำดับแรกที่มีการรับรู้ในระดับ ได้แก่สิทธิการส่งเสริมอาชีพและการมีงานทำของคนพิการ ($\bar{X} = 3.65$, S.D. = .66, ระดับมาก) รองลงมา สิทธิการรับ จัดสวัสดิการเบี่ยงความพิการ ($\bar{X} = 64$, S.D. = .66, ระดับมาก) และสิทธิการยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ($\bar{X} = 3.62$, S.D. = .68, ระดับมาก) ส่วน 3 ลำดับสุดท้ายที่มีการรับรู้สิทธิอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ สิทธิการคุ้มครองสิทธิคนพิการทางการศึกษา ($\bar{X} = 3.39$, S.D. = .85, ระดับปานกลาง) รองลงมา สิทธิการช่วยเหลือให้เข้าถึงนโยบาย ($\bar{X} = 3.38$, S.D. = .80, ระดับปานกลาง) และสิทธิการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์ ($\bar{X} = 3.14$, S.D. = .88, ระดับปานกลาง)

2. เปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 พบว่า จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และการรับรู้สิทธิแตกต่างกัน มีการรับรู้สิทธิคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง“การรับรู้เกี่ยวกับสิทธิคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 ในเขตตำบลหน้าเมือง อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา” ผู้วิจัยได้อภิปรายผลตามความมุ่งหมายของการวิจัยดังนี้

1. ระดับการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 ในเขตตำบลหน้าเมือง อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา

จากผลการวิจัย พบว่า การรับรู้เกี่ยวกับสิทธิคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556 ทั้ง 12 ด้าน โดยรวมมีการรับรู้สิทธิอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอรรถัย จันทวงศ์ (2555) ศึกษาเรื่องการรับรู้สิทธิประโยชน์กองทุนประกันสังคมของพนักงาน สังกัดสำนักงานอธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัญหาการรับรู้ สิทธิประโยชน์กองทุนประกันสังคมของพนักงานในสังกัด สังกัดงานอธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา และเพื่อเปรียบเทียบปัญหาการรับรู้สิทธิประโยชน์กองทุนประกันสังคมของพนักงานจำแนก 34 ตามเพศอายุสถานภาพ ระดับการศึกษาและหน่วยงาน จำนวน 249 คน ผลการศึกษาพบว่า พนักงานสังกัดสำนักงานอธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา ส่วนใหญ่รับทราบถึงสิทธิประโยชน์ทั้ง 7 กรณี เมื่อพิจารณาตามแหล่งที่รับทราบถึงสิทธิประโยชน์เกี่ยวกับกองทุนประกัน สังคมพบว่า พนักงานส่วนใหญ่รับทราบถึงสิทธิประโยชน์เกี่ยวกับกองทุนประกัน สังคมจากเจ้าหน้าที่ ที่รับผิดชอบ ด้านประกันสังคมของมหาวิทยาลัยบูรพา มากที่สุด รองลงมาคือเพื่อนร่วมงาน ญาติพี่น้องและสื่อ สิ่งพิมพ์เช่น คู่มือประกันตน ตามลำดับในส่วนช่องทางในการรับรู้สิทธิประโยชน์เกี่ยวกับกองทุนพบว่า พนักงานเลือกใช้ช่องทางโดยให้ความสำคัญ ด้านความสะดวกในการเข้าถึงข้อมูล มากที่สุด สอดคล้องกับแนวคิดการศึกษาของ สุธรรม รัตนโชติ (2552, หน้า 84) การรับรู้ คือเมื่อบุคคลจะถูกกระตุ้นด้วยสิ่งเร้าซึ่ง มาจากสิ่งแวดล้อมผ่านเข้ามาในความรู้สึกสัมผัส (Senses) โดยจากการเห็น การได้ยิน การได้กลิ่น การลิ้มรสชาติหรือประสาทสัมผัสได้ด้วย ตา หู จมูก ลิ้น และผิวหนัง ซึ่งบุคคล จะเป็นผู้เลือกรับรู้ เฉพาะที่สนใจ ดังนั้นผลการศึกษาครั้งนี้จึงพบว่า การรับรู้เกี่ยวกับสิทธิคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 ในเขตตำบลหน้าเมือง อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยรวมอยู่ในระดับมาก

2. เปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 ในเขตตำบลหน้าเมือง อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา อภิปรายผลได้ดังนี้ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า คนพิการมีเพศ อายุ ระดับการศึกษา ประเภทความพิการ สาเหตุของความพิการ และผู้ดูแลคนพิการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีการรับรู้สิทธิได้มากกว่าคนพิการที่เป็นเพศชาย เมื่อเปรียบเทียบการรับรู้ระดับอายุส่วนใหญ่ คนพิการที่มีอายุ 21-45 ปี คนพิการที่มีอายุ 46-60 ปี และคนพิการที่มีอายุตั้งแต่ 61ปีขึ้นไปมีการรับรู้สิทธิ มากกว่าคนพิการที่มีอายุแรกเกิด - 6 ปี 7-14 ปี และคนพิการที่มีอายุ 7-14 ปี เมื่อเปรียบเทียบการรับรู้ระดับการศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบการรับรู้ระดับประเภทความพิการ ความพิการทางออทิสติก แตกต่างจากประเภทความ

พิการความพิการทางการเคลื่อนไหวหรือร่างกาย และความพิการทางจิตใจหรือพฤติกรรม เมื่อเปรียบเทียบการรับรู้ระดับสาเหตุของความพิการ ความพิการตั้งแต่กำเนิดมีการรับรู้สิทธิมากกว่า ความพิการจากอุบัติเหตุ ความพิการจากความเจ็บป่วย และความพิการจากอื่น ๆ เมื่อเปรียบเทียบการรับรู้ระดับผู้ดูแลคนพิการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีผู้ดูแลคนพิการเป็นพ่อ/แม่ และ มีผู้ดูแลคนพิการเป็นลูก/หลาน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกัลป์หงา หงส์ทอง (2545) ศึกษาเรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบปัญหาอุปสรรค และความต้องการของผู้บริการที่ประกอบอาชีพอิสระในหน่วยงาน กับผู้บริการที่ประกอบอาชีพอิสระ 1. แนวคิดของผู้พิการทั้ง 2 กลุ่มต่อการประกอบอาชีพ คือ ต้องการให้สังคมได้ตระหนักรับรู้ยอมรับในตัวผู้พิการว่าสามารถทำงานหาเลี้ยงตนเองและครอบครัวได้ต้องการพึ่งพาตนเองมากกว่าขอรับการสงเคราะห์รวมทั้งให้โอกาสแก่ผู้พิการในการทำงานเพื่อแสดงศักยภาพที่มีอยู่ให้สังคมยอมรับรวมถึงการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ของสังคม 2. ปัญหาอุปสรรคและความต้องการของผู้พิการที่ประกอบอาชีพในหน่วยงานประสบปัญหาเรื่องสิ่งอำนวยความสะดวกที่ไม่ทั่วถึงไม่มีความมั่นคง ไม่มีความก้าวหน้าในอาชีพปัญหาการยอมรับปรับตัวกับผู้ร่วมงานและด้านการศึกษาที่ไม่มีความเหมาะสม ผู้พิการที่ประกอบอาชีพอิสระประสบปัญหาเรื่องเงินลงทุนที่ใช้ในการหมุนเวียน ไม่เพียงพอ ไม่มีแหล่งตลาด การศึกษา โดยเฉพาะด้านวิชาชีพที่ไม่เพียงพอและเหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบันจากปัญหาดังกล่าว ผู้พิการทั้ง 2 กลุ่มต้องการให้สังคมเปิดโอกาสในการทำงานกับผู้พิการมากขึ้นยอมรับมีความเข้าใจในความพิการ และให้มีการฝึกอาชีพที่เหมาะสมรวมทั้งให้สังคมเปิดกว้างในการศึกษาของผู้พิการอย่างครอบคลุมและจัดสิ่งอำนวยความสะดวก ให้เหมาะสม และทั่วถึง

ข้อเสนอแนะ

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการประชาสัมพันธ์ เพื่อส่งเสริมให้คนพิการรับรู้สิทธิได้มากยิ่งขึ้นควรมีเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้และสามารถให้คำแนะนำการรับรู้สิทธิคนพิการทุกขั้นตอนอย่างชัดเจน เพื่อได้รับรู้สิทธิคนพิการ ได้ครบถ้วนให้เกิดประโยชน์กับคนพิการต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยครั้งต่อไปควรเพิ่มการศึกษาความรู้เกี่ยวกับการรับรู้สิทธิคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 ทั้ง 12 ด้านและความรู้เกี่ยวกับขั้นตอนการขอรับสิทธิคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต คนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 ทั้ง 12 ด้าน เพื่อให้ได้เป็นข้อมูลเป็นแนวทางในการให้คนพิการได้รับรู้สิทธิได้รับประโยชน์สูงสุดตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ กำหนดเป็นต้น